

BEZCELER

Erik Decimus

Bezceler

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Erik Decimus
Bezceler – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BEZCELER

ERIK DECIMUS

BEZCELER

ERIK DECIMUS

Věnováno Sofii, Richardovi a Dominice Theotopokulos

VŠEM, KTEŘÍ VĚŘÍ, MILUJÍ A NENÁVIDÍ

Neříkej to žalostné
slovo NEPROMINU!
Vrať mi v chuti nerostné
krev, tělo a hlínu.

Kolik dveří otevřela,
kolik našla kostlivců,
kam položila zbylá těla
ještě živých šťastlivců?

Kolik je komnat třináctých,
kolik vzdechů zazděných,
kolik je chvil vypjatých,
kdo opíral se o stěny?

Kdo je šmírákem
starého domu,
kdo koho vzal hákem,
kdo dluží a komu?

Neříkej to žalostné
slovo NEPROMINU!
Vrať mi v chuti nerostné
krev, tělo a hlínu.

KDE JE ODVAHA, TAM JE LÁSKA

Vášej je droga, kterou nám podloudný dealer na ulici šlehnul, aniž bychom platili předem.

Platit budeme později, anebo taky ne. V tuto chvíli nevíme. Tak nějak vůbec nic nevíme.

Rozum je rozum, a ne vždy tvoří s citem harmonický celek. Někdy se s ním dost zuřivě hádá.

Cit je ale úplně jiná kategorie než obě předešlé. Nebo ne?

Možná za to zmatení pojmů a dojmů mohou všechna ta osudová dramata.

Zapomíná se na jednu věc. Velká dramata o lásce většinou o lásce vůbec nejsou.

Romeo a Julie se za ten krátký čas nemohli dostat dál než k zamilovanosti. Tristan a Isolda jakbysmet.

V reálném světě může období zamilovanosti kvést i tři roky. Ve vztazích navázaných v pozdějším věku se milenci snaží na romantické fázi trvat tak dlouho, jak jen je v jejich silách. Lidé, kteří se milují na dálku, počítají čas také jinak.

Ale pro nás smrtelníky musí po období zamilovanosti nutně přijít stínový krok. A čím dříve ho uděláme, tím dříve přijde láska.

Do této chvíle byla milovaná žena andělem. Stínový krok způsobí, že se v očích muže stává přímo ďáblem. Projektuje si do ní všechny špatné vlastnosti světa. A měl-li třeba složitý vztah s matkou, matku v ženě uvidí.

Žena je na tom stejně. Do této chvíle bylo jedno, zda se její milý dloubal v nose nebo nahlas prděl nebo byl v jakémkoliv

ohledu úplně marnej. Ať dělal, co dělal, ať nic nedělal, byl v jejich očích king. To je ale v určitém momentu pryč.

Pokud se podaří stínový krok překonat, došlápnout dál, přimnout s tím dobrým i to špatné, pochopit, že člověk není napůl shnilé a napůl zdravé ovoce, ale všechno dohromady, potom... potom může přijít láska.

A zatímco zamilovanost je slepá, láska vidí hodně dobře!

Se zamilovaností je to stejné jako s příbuznými. Nevybíráme si ji. Prostě na nás skočí, jednoduše se nám stane. Často proti naší vůli.

Ale láska? To je těžce a dlouho a záměrně dobývaná surovina. Vzácná surovina.

Už druhého nemilujeme proto, že nevidíme jeho chyby. Milujeme ho i s nimi. Přijetí je bezpodmínečné.

V zamilovanosti byla erotika samozřejmá, i když se ten druhý naložil do syrečků. V lásce je erotika přítomna, přestože se naložil do syrečků.

Asi není třeba zrovna přes syrečky testovat, jak si stojíme.

Protože o stání zase tolik nejde. Jde o ten krok.

Stínový krok po nás totiž chce něco mnohem, ale mnohem těžšího, než je bezpodmínečné přijetí druhého.

Chce po nás, abychom nejdříve bezpodmínečně přijali sami sebe.

Se všemi odlomenými, poškozenými a zraněnými kousky.

Se vším, co bolelo tak moc, že jsme to museli popřít.

Se vším zlým, co nám druzí udělali, a se vším zlým, co jsme udělali my.

Vytáhnout na světlo i černé kamínky životní mozaiky, to není nic pro sraby.

Ale bez toho milovat nelze.

Protože jen tam, kde je odvaha, je i láska.

NESMRTELNÁ TETA

Někdo si to možná bude pamatovat. V devadesátkách, kdy se otevřely všechny možnosti i nemožnosti, vzniklo mnoho filmů o síle lidské myšlenky, bylo napsáno mnoho knih na téma JAK SI PŘÁT, aby se přání plnila. Zdánlivě to začalo Tajemstvím, ale na úplném počátku je učení hermetiků, které autorka umně použila. A protože věděla, že lidé už nejsou zvyklí číst, Tajemství představila nejdříve jako film. Film, ve kterém polopaticky vysvětluje, co máte dělat, aby se vám dařilo.

Nemyslím to ironicky, naopak, tleskám jí. Vrátila lidi ke čtení a ostatní autory zabalila do trenek. Začaly se točit podobné filmy o síle lidské myšlenky. Rychlejší než myšlenka je pocit. To, co pocítíme při konfrontaci s čímkoliv a kýmkoliv, je více autentické než následná práce rozumu, který bude ten pocit korigovat a dávat do latě.

Tak vznikl nejdříve americký, později i český experiment podaný formou hraného dokumentu. Vycházel z následujícího předpokladu: Když si bude alespoň šest procent diváků přát to samé, věci se dají do pohybu. Platforma byla u zahraniční i české produkce stejná.

Úspěšný, mladý a krásný muž, který má nádhernou ženu, roztomilé dítě a na obrovské zahradě u obrovského domu bazén ve tvaru laguny, leží po autonehodě v kómatu. Moderátor a jakási vědma ve studiu vyzývají diváky, aby všichni společně mysleli na mužovo uzdravení. Protože pokud všichni spojí tuto myšlenkovou energii, ta se nutně zhmotní. Odpočítají čas a odstartují tuhle bombu.

A co myslíte? Bomba dopadla? Nebo se nic nestalo?

Dopadla a stalo. Ten muž, přestože byl stabilizovaný, během pár minut zemřel. Že se ti lidé dostatečně nesoustředili? Naopak! Soustředili se velmi a jejich pocity, za kterými následovaly myšlenky, byly silné.

Všichni ti dobří lidé mu přáli smrt. A ne, nebyli zlí. Byli posedlí závistí. Jejich řídící myšlenkou nebyla myšlenka lásky a podpory. Nemohla být, protože myšlenky následují až za pocity. A tím hlavním a naprosto určujícím pocitem byla závist.

Dokument byl hraný, ale síla závisti a nenávisti je fenoménem neporazitelným. Ať už je za tím synchronicita, nebo něco jiného, pokud určitým směrem myslí více lidí, věci se dávají do pohybu. Proto v rozvrácených zemích vítězí radikálové. Proto nastupují nelidské režimy. Proto si z rozhádaných občanů může každý politik udělat schůdky, po kterých vystoupá ke svému trůnu. Závist to byla, kdo rozdělil Čechy a Slováky. Je to závist, kdo dnes v mrňavé zemičce rozděluje Čechy a Moravany. Je to závist, která rozvrací přátelství a sounáležitost. A je to závist, která se pokaždé vrací ke svému zdroji, který se nakonec utopí ve vlastní žluči.

Jedné mé tetě, která stále marodila se žlučníkem, přestože byla chodící reklamou na zdravý životní styl, řekl kdysi lékař: „No jo, paninko, žlučník vám neonemocněl z toho, co žerete. Váš žlučník zařval na to, co žere vás.“

Bylo to dávno předtím, než se začalo mluvit o psychosomatickém původu každého onemocnění. Dávno předtím, než se do hry začala vracet celostní medicína. Všechno se stále mění, myšlenky mění svou frekvenci. Možná to zní jako zázrak, ale teta šla do sebe. Fakt, že se její zdraví změnilo, stejně jako celý život, už zázrakem není. Protože povaha a osud jsou spojenými nádobami. A změna povahy vede ke změně osudu.

Povaha českého národa to nemá tak lehké. Byla nejen deseti-letí, ale celá staletí mrzačena. Všechno dobré bylo vytloukáno nájezdníky, uchvatiteli a okupanty. České srdce bylo rváno na kusy. A není divu, že je i dnes naplněno černou tekutinou.

Já ale věřím, že Češi jsou elfové. Elfové, které Sauron pochytal, aby je v Mordoru mohl mučit a mrzačit tak dlouho, dokud z nich neudělal skřety. Sauron nepochytal všechny. V jeho době neexistoval Neuralink a technologie. Kdyby je měl k dispozici, těžko říct, jak by se vše vyvíjelo. Ale i kdybychom nebyli lidé nebo elfové, i kdybychom byli jen hobiti. Milovali bychom svůj Kraj a své hobití nory, své blízké a přírodu. A jakkoliv hobiti nebyli nikdy žádní bojovníci, dokázali překvapit. Nevytáhli meč, ale uměli to s prakem. Používali inteligenci a drželi od svých dveří manipulátory i obchodníky s horkou vodou. Bylo v nich víc, než si sami mysleli.

Myšlenky totiž často lžou. Pocity nikdy. Je dobré věnovat jim pozornost. A nepodceňovat úskoky závidi – pocitu, který dříve či později sežere své nositele. Pocitu, který nikdy nepřinesl nikomu nic dobrého. A nestane se tak ani v budoucnosti.

LORETTA ZELENÁ A ANNA MODRÁ

Máma je jen jedna. Babičky dvě. A prababičky čtyři. Prapraba-biček je osm.

Všimli jste si, že pradědečků je tak nějak pomálu? Muži jejich generace procházeli v životě mnohými útrapami. Jejich ženy také. A na rozdíl od nich nějakým kouzlem přežily. Ale já dobře vím, co je za tím. Je za tím neuvěřitelná vůle k životu. Jedna PRA a jedna PRAPRA mě naučily dvě důležité věci. Tou první je, že žena je nejsilnější tvor planety. A je třeba se s tím smířit. K té druhé věci se ještě dostanu.

Přežily navždy. Přežily ve svých dětech, vnoučatech, pravnoučatech. Přežily nejen v DNA, ale především ve vzpomínkách a v srdcích.

Loretta a Anna. Každá z jiné strany rodinné linie. Každá z jiného období.

Ta jedna měla v žilách irskou a italskou krev, budu ji tedy nazývat Lorettou Zelenou.

Druhá měla v žilách krev modrou, budu jí říkat Anna Modrá.

Zajímavé je, že statkářka a venkovanka Loretta vypadala jako aristokratka, v mládí takřka éterická, ve stáří jako věchýtek. Její kůže bez jediného gramu tuku doslova šustila a skládala se do mnoha vrásek.

Anna s modrou krví zase vypadala jako statná selka „krev a mlíko“, ve stáří bez jediné vrásky, bez jediné žilky. S hustými vlasy a až do konce života s vlastními zuby. Nepotřebovala lékaře, ale oni se na ni stejně chodili dívat jako na přírodní úkaz.

Její život, její vzpoura proti rodičům, její manželství, její deníky – to všechno by vydalo na román. Nikdo ho ale nenapiše,

protože Anna by si to s ním přišla vyřídit i z hrobu. Její příběh je jen její.

Loretta zůstala dlouho neprovdána, protože její rodiče jí také hodně mluvili do života. A ona byla poslušná dcera. Ne proto, že musela, ale proto, že chtěla. Když jí do života mluvit přestali, bylo jí bezmála čtyřicet let. V té době stála pevně na vlastních nohách, ovšem byla podle měřítek tehdejší doby již beznadějnou starou pannou.

A teď se dostávám k tomu, co měly Loretta i Anna společného. Obě dvě měly obrovskou žízeň po životě, nezlomnou vůli a pevné jádro.

Pocházely z naprosto rozdílného prostředí a byly každá jiná navenek i uvnitř. Přesto obě dvě svým dětem, vnoučatům, a nakonec i pravnoučatům a praprawnoučatům vtloukaly do hlavy tu druhou nejdůležitější věc: Nikdy se nestarej, co si druzí myslí, a už vůbec ne o to, co říkají. Protože to, co si lidé myslí, je jedna věc, co říkají, je věc druhá, a jak konají, je věc třetí. A proč to všechno dělají, je věc další. Anna později ještě říkala: Psi štěkají, ale karavana jede dál.

Loretta tento přístup uplatnila do důsledku. Přestože se stala terčem řečí a pomluv, vzala si o jedenáct let mladšího manžela.

Drbny se sešly na všech rozích a už to jelo: „Je s ní jen kvůli majetku. A ona mu ani děti nedá! Jednoho dne ji bude, chudák, pohřbívat!“

Nebyl s ní kvůli majetku. Měl dost vlastního. Nepohřbíval on ji, ale ona jeho. Loretta přežila manžela o rovných dvanáct let.

A děti? Stihla jich jedenáct. Všechny zdravé. Drbny jsou ovšem drbny, tak se jim to pravděpodobně nezdálo dost.

To už se Loretta nedozvěděla. Nechala je daleko za sebou. Ony pravděpodobně zůstaly trčet na tom jednom místě. Jako všichni, kteří namísto toho, aby obdělávali vlastní zahrádku, nakukují přes plot k sousedům. Ona šla dál.

Kdyby těsně před stovkou nepřeskakovala hluboký příkop, byla by tady pravděpodobně navždy.

Zlomenina krčku a následný zápal plic je pekelnou kombinací u takřka stoleté ženy.

Ona ale nevěděla, kolik je jí let. Nestarala se o to, co se říká. Ani o to, co říká její biologický věk nebo zápis v matrice. Neměla na to čas. Musela žít. Byla *sempre verde*. Stále zelená.

Nevím, co by si myslela o virtuální realitě na sítích, kde každý hodnotí každého, kde má na všechno názor i člověk bez názoru, kde se udílejí nevyžádané rady, kde se na dálku kamarádí i nenávidí, kde se soudí i odsuzuje a pomlouvá.

Vlastně to vím. Víím, co by si o tom všem myslela. NIC. Naprosto nic. Nikdy nesoudila ani nehodnotila.

Je jednou provždy dychtivou malou holčkou, která běží po louce. A copy za ní vlají.

ČUBOU DO HAMBURKU

Když rodič chová své novorozené dítě, vidí boží plán a dokonalost. Vidí bytost, která ještě před chvílí čerpala moudrost vesmíru a ví všechno to, co postupně začne zapomínat, aby se mohla učit věci, které vyžaduje náš svět, naše civilizace. Děje se s ním neuvěřitelná spousta věcí, zatímco zdánlivě jen pije, čůrá, kadí a prdí. A nad ním se vznáší okouzlený rodič jako ve snu, přestože nastaly časy bdění. Bdění, které možná časem změní podobu, ale už nikdy nepřejde do hlubokého spánku bezstarostných let. A když se spánek dostaví, zjistíte, že v koutě vaší ložnice spí ještě jeden stočený tvor, který ve vaší domácnosti do té doby nebydlel. Strach. Člověk udělá všechno pro to, aby ho nevzbudil a nerozdráždil.

V dětství jsme ho neznali. Jako pubertáci jsme se mu vysmívali, zatímco už na nás z kouta mžoural. Jako dospělí jsme ho měli jakžtakž pod kontrolou. Jako rodiče už ho pod kontrolou nemáme, ale můžeme s ním uzavřít dohodu. Dealujeme s ním, jak se dá. Příroda nám pomáhá, přestože to tak vůbec nevypadá. Všem rodičům na světě se zdají strašné sny. Je to nutné a ozdravné. Ve spánku se tak odbourává stres, přestože po takových nočních můrách si připadáme jako po flámu. S tím rozdílem, že po flámu se můžeme vyspat, slupnout aspirin a je nám hej. Rodič se z toho nevyspí, už navždycky je jeho pohoda závislá na pohodě dětí, takže je mu někdy hej a někdy ouvej.

Ale existují tací, kteří jako by nebyli ze stejné materie. Můj táta určitě nebyl ze stejného těsta jako já. On byl řekněme tvrdé vánoční cukroví v únoru, zatímco já jsem štrúdl z rozpadajícího

se těsta. Takový štrúdl nám babička dala na cestu do Itálie, když mi bylo šest. Poslední léto před nástupem do školy.

Slunný jih na Majori. Jiskřivé moře a ve vzduchu tolik vůní, že nevím, jak je popsat. Na břehu k dovršení té idylly stojí staříčká oprýskaná loďka. Hned první ráno mě k té loďce táta bere s tím, že si vyjedeme, dokud máma spí. Můj táta, bůh mého dětství, krásný jako bůh řecký, kráčí v miniaturních plavkách k loďce a já mažu za ním. Břeh zůstává tak daleko, že už k němu nedohlédnu. Konečně z mámina dosahu, je to jako sen o prázdninách a o dobrodružství.

Stane se to tak rychle, že není čas na jediný pocit, natož myšlenku. Loďka se jen lehce zakymácí, když mě táta hází do vody. Do té nepředstavitelné hloubky. „Plav! Plav, nebo se utopíš! Slyšíš?“

No já slyším, ale nedbám, protože mám v tu chvíli svých starostí dost. Moře je ale milosrdné, dokáže nadnášet i nešikovná těla. Plavu. Stylem čubou do Hamburku, ale plavu, nakonec už jen splývám.

Táta mi podává veslo, kterého se chytnu, přestože si myslím, že na to už nemám sílu.

„A je to. Člověk si to musí s tou vodou vyříkat.“ Táta je evidentně spokojen se svými trenérskými dovednostmi. A úplně slyším, jak v tuhle chvíli si mnoho lidí pomyslí: No aby ses neposral. Takhle nás učili plavat taky. Co jako?

Nic. Nejde totiž o vodu, ale o tu vodní poušť, kdy člověk nedohlédne břehu. A vlastně ani o ni ne. Jde o lekci, která už navždy bude definovat, jak se k určitým věcem stavíte, a dost možná bude definovat vás jako takové. Neproběhla totiž lekce plavání, ale lekce mnohem důležitější, na kterou by si ovšem měl každý nějaký čas počkat. Je zbytečné zjišťovat ve věku šesti let, že

PŘES PALUBU TĚ HODÍ

JEN TEN, KDO JE S TEBOU NA JEDNÉ LODI.